

עין משפט
גרי מצוה

קבו א (מ"ח פ"א מ"ג)
שמיטה ל"ח ס"ג
עין אב ט"ח פ"ד ס"ח
ה ט"ח פ"ד ס"ח

קבו ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו ט מ"ח פ"א מ"ג

קבו י מ"ח פ"א מ"ג
קבו י"א מ"ח פ"א מ"ג

קבו י"ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו י"ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו י"ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו י"ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו י"ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו י"ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו י"ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו י"ט מ"ח פ"א מ"ג

קבו כ מ"ח פ"א מ"ג
קבו כ"א מ"ח פ"א מ"ג

קבו כ"ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו כ"ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו כ"ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו כ"ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו כ"ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו כ"ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו כ"ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו כ"ט מ"ח פ"א מ"ג

קבו ל מ"ח פ"א מ"ג
קבו ל"א מ"ח פ"א מ"ג

קבו ל"ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו ל"ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו ל"ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו ל"ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו ל"ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו ל"ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו ל"ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו ל"ט מ"ח פ"א מ"ג

קבו מ מ"ח פ"א מ"ג
קבו מ"א מ"ח פ"א מ"ג

קבו מ"ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו מ"ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו מ"ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו מ"ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו מ"ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו מ"ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו מ"ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו מ"ט מ"ח פ"א מ"ג

קבו נ מ"ח פ"א מ"ג
קבו נ"א מ"ח פ"א מ"ג

קבו נ"ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו נ"ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו נ"ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו נ"ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו נ"ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו נ"ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו נ"ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו נ"ט מ"ח פ"א מ"ג

קבו ס מ"ח פ"א מ"ג
קבו ס"א מ"ח פ"א מ"ג

קבו ס"ב מ"ח פ"א מ"ג
קבו ס"ג מ"ח פ"א מ"ג

קבו ס"ד מ"ח פ"א מ"ג
קבו ס"ה מ"ח פ"א מ"ג

קבו ס"ו מ"ח פ"א מ"ג
קבו ס"ז מ"ח פ"א מ"ג

קבו ס"ח מ"ח פ"א מ"ג
קבו ס"ט מ"ח פ"א מ"ג

כאן שחולץ והביא. הוא מני לטעמי הא דקיימא ארישא דסכינא
והא דקיימא בחלמט: **אבישרא** ומוטפולא. אבישרא
משום וטט ומוטפולא משום קט: **פנימת** און בצכר פנימת
מוס בקדשים. אילטרך טרוייו פנימת און בצכר לשחוט עליו
במדינה וקדשים אילטרך משום
ערוה של נקבה ללא הוא בכלל
בכור חי נמי אילטרך קדשים ללא
נימא פנימת מוס ליפסול מעל גבי
המוצה הוא פחות ממנייה הפרין
והא ללא חשיב בהדייה פנימת מוצה
ולמא ד' פנימת מוז מליז למימר
משום דפנימת מוזכ בהדיא כתיב
(דברים כו) אכניס שלמות אע"ג
דבקדשים נמי כתיב תמים לא משמע
מוזכ בלא פנימת דבמה מקומות לא
חיישין אס נחמד ממנו הכשר או העלם:
וכמה

***כסין שיש בה פנימות הרבה תידון כמגירה
ושאין בה אלא פנימה אחת: אגרת פסולה**

מסוככת בשבה היכי דמיא אגרת היכי
דמיא מסוככת: א"ר *אליעזר אנתם - משתי
רווחות מסוככת - מרוח אחת, מא שנא משתי
רווחות דמורשא קמא מחליש ומורשא בתרא
בוע, מרוח אחת נמי חורפא דסכינא מחליש
מורשא בוע? דקאים ארישא דסכינא, סוף
סוף כי אולא מחלישא כי אתא בוע? כגון
שהחולץ ולא הביא. אמר רבא ג' מרות בסכין
אגרת לא שחוט ואם שרמ שחוטתו פסולה
מסוככת לא שחוט בה לכתחלה ואם שרמ שחוטתו כשרה עולה יורד
בסכין שחוט בה לכתחלה, א"ל רב הונא בריה דרב נתמיה לרב אשי אמרת
לן משמיה דרבא מסוככת פסולה והא *אמר רבא **מסוככת בשבה**: לא
קשיא **כאן** שהחולץ הביא **כאן** שהחולץ ולא הביא אמר ליה רב אחא בריה
דרב אייא לרב אשי דמיא לסאמא מא: אמר ליה מאן יהיב לן מבשריה
ואבליגין. אמר רב חסדא פנין לבדיקת סכין מן התורה שנאמר ושחטתם
בוה ואכלתם פשיטא כיון דכי נקב טריפה, בעיא בדיקה לרובם קאמרינן, והאמרינן
*רבי יוחנן לא אמרו להראות סכין לחכם אלא מפני בכבודו של חכם: מדרבנן
וקרא אסכתא בעלמא הוא. במערבא ברקי לה בשמישא בנהרדשא ברקי
לה במיא ברק לה בששן ברק לה בריש לישניה רב אחא בר עקיב ברק לה בחיט
השערה, במורא אמרי: בישרא אכלה, בישרא לבדקה, אמר רב פפא צריכא
בדיקה אבישרא ואמורא *ואתלתא רוחתא אמר ליה רבינא לרב אשי אמר
לן רב סמא בריה דרב משרשיא משמך דאמרת ליה משמיה דרבא: צריכא
בדיקה אבישרא ואמורא ואתלתא רוחתא אמר ליה אבישרא ואמורא
אמרי, ואתלתא רוחתא לא אמרי, איכא דאמר אבישרא ואמורא ואתלתא
רוחתא אמרי, משמיה דרבא לא אמרי, רבינא ורב אחא בריה דרבא הו
יתבי קמיה דרב אשי איתו סכין לקמיה דרב אשי לבדקה, אמר ליה
לרב אחא בריה דרבא בידקא, ברקא אמורא ואבישרא ואתלתא רוחתא,
אמר ליה יישר וכן אמר רב כהנא, רב יימר אמר אמורא ואבישרא צריכא,
אתלתא רוחתא לא צריכא מי לא *א"ר יורא אמר שמואל ליבן סכין ושחט
בה שחוטתו כשרה שחודדה קודם לליבונה וקשיא לן האיכא צדדין
ואמרינן בית השחיטה מרוח רוח הבא נמי בית השחיטה מרוח רוח. אמר
רב הונא בר רב קטינא אמר רבי שמעון בן לקיש שליש פנימות הן פנימת
עצם בפסח - פנימת און בכבוד פנימת מוס בקדשים ורב חסדא אמר אף
פנימת סכין, ואידך בחולין לא קא מיירי, וכולן פנימתן כרי פנימת המזבח
וכמה

סכין שיש בה פנימות הרבה תידון כמגירה. ואין זה חילוק בין
אגרת למסוככת שאפי' כולם מסוככות פסולה ומסוככת הייט
שאין לפניהם חלל עוקן אחד ועוקן השני החלק במחצות ומשחין
לה לקמן כי איכא חלל פנימה ב' בשחולץ ולא הביא שלא פגעה
תורה אור השחיטה בעוקן משחיטתו כמגירה:

כל דבר אחד

[פוסתא ס"ב]

[גיל אלעור]

סין רביא

[באלות פרק אחר
חילת תניא]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

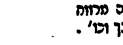
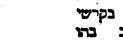
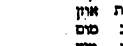
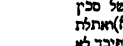
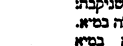
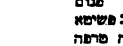
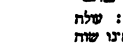
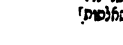
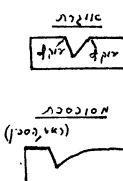
[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

[עש"י:]

שיטה מקובצת
[כ] כי איכא חלל פנימה
מסוככת בשחולץ:
[ג] אפי' בירוחו
כשחוטין: [ג] ואחר
לפני ולפני אגרת
כמו אגרת: [ד] ואינה
אגרת אלא מסוככת
הסכין: [ו] שחוטתו
כשרה וברקיה פ"א
ברישא: [ז] אם יש שם
פנים הימים נחלים:
[ח] ואינו חתור בו או
דבר: [ח] הא איכא
צדדין שנתון בצדי
הסכין: [ט] דהם
בכבודו נפסם הובן
בכבוד או הערוה דחייב
שחט בית הרחם של
נקבה. ור"ב הובן
פ"י דחוק שחטים חבר
פ"י דהא לא יפסול
הקדישה הוא דבכבוד
הבית צדדין:

להחליט עד שצבר הפגם ואין כאן ספק שמה נגע העוקן בסכין: [ט] וכלוקמא (ב) דרישא דסכינא וכשהחולץ ולא הביא
ואפי' לא ישחוט לכתחלה שמה יולך ויביא: עולה יורד. כגון שגפמה פגם גדול והחולץ העוקים במחצות והיא הסכין נעוק שם:
מסוככת פסולה. אפי' דיעבד דמיא לסאסאה ארישט"א זקן השגלים שאיט חלק קד סכין שאין פיה חלק אבל פגם אין לה אשפר"א
בלט"ו: ותפחמם בזה. בשאלו כתיב ומדקמחך בזה ש"מ סכין בוק להם: דמין דלי נקב. לושט מירפרא פשיטא דבעינן בדיקה דהא
זי איכא פגם נקיב: לא חמור ב'. ולא מקרא יליפין לה: בשימשא. טעמים איהם בשמם ורואין בתודה. מ"ד. ליפנא חמרינא הולך ומעמידה
בשמם חודה למעלה ומסחל בליה על סכין ואם יש פגם בסכין יניח רב הוא בלא שחמה נכסה פגם: במעל. אפי' חודה למטה ומוליכה
על פני המוס ונעשה מעט ואם יש פגם עוקן עושה כמין חמין כהליכה ל"א חוקן חודה למעלה ואוחזה בידו בשופע ראשה למטה
ומסיף על חודה בלכבו אס יש פגם ו' טעמים אס ואין ימיוס לילך עד ראשה. לשון מורי: בישרא חלבל. היא בזה לחסוך בשר לפיך
עיקר בדיקה בצכר או בריש לינא או בצכר אכבו אס צכר זה פוגע פגם כן יפגע בו צכר הסיומן אבל בדבר אחר לא היא בדיקה שמה
דבר קשה עובר על פגם קטן ואינו חוגר ו' או דבר שהוא כך יורד מלחי נכנס לתוך פגם קטן אפי' שאין פגם לקלקל הסיומן: אבישרא.
צכר האלכב: ואתלתא רוחתא. בחלמט חודו ובלדדין שמה פגם שובי חודה בליה ונאחו הסיומן בעוקן ונקרע: ישר. יפה עשית: [ב] וכן
אמר רב כהנא. דק לריכה: כל היכא דאמר משמיה דפלוני לא שמיטא ממת אלא מחמיריט שמה שקבלה ממת כי היא ברב אפי' לא
ראה את רבא מעולם כדאמר בעשרה יוחסין (קדושין דף ע"ב): יום שמת רבא על רב אשי: אתלתא רוחתא לא לריבי. ואם יש פגם בליה לא
איכפת לן דאין לירי הסכין ענשינן בסיומן מכיון שחמה חודה על סכין הוא מחמור לכאן ולכאן: שחודרה קודם לליבונה. קודם שחימה הסיומן
בליבונו הוא נחמד בחידוד: הא איכא לרדן. [ח] שנטו בלידי הסכין קודם שחמיר והרי סמיה מרפוט טלדין בה כיון שהושט נקרא
ואפי' ק"ל כרב אחא ורב כהנא ורב אשי וטובה אמוראי דאמרי לרישא אבישרא ומוטפולא ואתלתא רוחתא ואם שכה ולא בוק קודם שחימה
טודק לאחר שחימה: ג' פנימות הן. לשיעור אחר: פנימת עצם בפסח. לעבור עליה בלא דעלם לא חסברו בו: פנימת און בצכר.
להיות בו מוס ליסחט עליו במדינה דהן (בבבב דף נ"ג) פגמה אנו מן הסמוס והיא לשאר מומין של פנימה הנקרים שם וקמייתא נקב:
פנימת מוס בקדשים. נקבות כגון חמאלת וטלמים שיש בהם פנימות שאינן עמוט בצכר וכלאן הם בצכרות (ג' נ"ג) פגם [ח] הובן
בכבוד. או הערוה פגם בית הרחם של נקבה במוקדשין והאילטרך למנקה האל לאשמועינן דאפי' דלא מיכבדא ביה פנימה כולי האי אפילו הכי
שיעוריה צדי שחגור זה לפרין ופי קשיא לינקע פנימת מוס בקדשים וכוון בכלל דהא צכר בכלל כל הקדשים הוא ר' תנא הכי
ה"ל ליפסל מהקדישה הוא [ח] צדי תגירט לפרין מיפסל אל מוס נגמר לא הוי ליסחט עליו במדינה דמומין הרבה פוסלין בבהמה ואין
הצכר נשחט עליהן כדהן (ס' דף מ"א). ואלו שאין שוחטין עליהם לא במקדש ולא במדינה כו' ולהכי תנא פנימת און בצכר שהצכרה
בצכרות לענין ליסחט במדינה: מוצח. שגפם פסול כדליפנן בשחיטת קדשים בצכר קדש קדשים (דף ע"ב). ונחמת עליו אס עולותין
ואס שלמים וגו' וכי עליו איה זוכה אלל בזמן שהוא שם ולא בזמן שהוא חסר והאי עליו בשבילו הוא כלומר כשהוא בחמור:

לחליט עד שצבר הפגם ואין כאן ספק שמה נגע העוקן בסכין: [ט] וכלוקמא (ב) דרישא דסכינא וכשהחולץ ולא הביא
ואפי' לא ישחוט לכתחלה שמה יולך ויביא: עולה יורד. כגון שגפמה פגם גדול והחולץ העוקים במחצות והיא הסכין נעוק שם:
מסוככת פסולה. אפי' דיעבד דמיא לסאסאה ארישט"א זקן השגלים שאיט חלק קד סכין שאין פיה חלק אבל פגם אין לה אשפר"א
בלט"ו: ותפחמם בזה. בשאלו כתיב ומדקמחך בזה ש"מ סכין בוק להם: דמין דלי נקב. לושט מירפרא פשיטא דבעינן בדיקה דהא
זי איכא פגם נקיב: לא חמור ב'. ולא מקרא יליפין לה: בשימשא. טעמים איהם בשמם ורואין בתודה. מ"ד. ליפנא חמרינא הולך ומעמידה
בשמם חודה למעלה ומסחל בליה על סכין ואם יש פגם בסכין יניח רב הוא בלא שחמה נכסה פגם: במעל. אפי' חודה למטה ומוליכה
על פני המוס ונעשה מעט ואם יש פגם עוקן עושה כמין חמין כהליכה ל"א חוקן חודה למעלה ואוחזה בידו בשופע ראשה למטה
ומסיף על חודה בלכבו אס יש פגם ו' טעמים אס ואין ימיוס לילך עד ראשה. לשון מורי: בישרא חלבל. היא בזה לחסוך בשר לפיך
עיקר בדיקה בצכר או בריש לינא או בצכר אכבו אס צכר זה פוגע פגם כן יפגע בו צכר הסיומן אבל בדבר אחר לא היא בדיקה שמה
דבר קשה עובר על פגם קטן ואינו חוגר ו' או דבר שהוא כך יורד מלחי נכנס לתוך פגם קטן אפי' שאין פגם לקלקל הסיומן: אבישרא.
צכר האלכב: ואתלתא רוחתא. בחלמט חודו ובלדדין שמה פגם שובי חודה בליה ונאחו הסיומן בעוקן ונקרע: ישר. יפה עשית: [ב] וכן
אמר רב כהנא. דק לריכה: כל היכא דאמר משמיה דפלוני לא שמיטא ממת אלא מחמיריט שמה שקבלה ממת כי היא ברב אפי' לא
ראה את רבא מעולם כדאמר בעשרה יוחסין (קדושין דף ע"ב): יום שמת רבא על רב אשי: אתלתא רוחתא לא לריבי. ואם יש פגם בליה לא
איכפת לן דאין לירי הסכין ענשינן בסיומן מכיון שחמה חודה על סכין הוא מחמור לכאן ולכאן: שחודרה קודם לליבונה. קודם שחימה הסיומן
בליבונו הוא נחמד בחידוד: הא איכא לרדן. [ח] שנטו בלידי הסכין קודם שחמיר והרי סמיה מרפוט טלדין בה כיון שהושט נקרא
ואפי' ק"ל כרב אחא ורב כהנא ורב אשי וטובה אמוראי דאמרי לרישא אבישרא ומוטפולא ואתלתא רוחתא ואם שכה ולא בוק קודם שחימה
טודק לאחר שחימה: ג' פנימות הן. לשיעור אחר: פנימת עצם בפסח. לעבור עליה בלא דעלם לא חסברו בו: פנימת און בצכר.
להיות בו מוס ליסחט עליו במדינה דהן (בבבב דף נ"ג) פגמה אנו מן הסמוס והיא לשאר מומין של פנימה הנקרים שם וקמייתא נקב:
פנימת מוס בקדשים. נקבות כגון חמאלת וטלמים שיש בהם פנימות שאינן עמוט בצכר וכלאן הם בצכרות (ג' נ"ג) פגם [ח] הובן
בכבוד. או הערוה פגם בית הרחם של נקבה במוקדשין והאילטרך למנקה האל לאשמועינן דאפי' דלא מיכבדא ביה פנימה כולי האי אפילו הכי
שיעוריה צדי שחגור זה לפרין ופי קשיא לינקע פנימת מוס בקדשים וכוון בכלל דהא צכר בכלל כל הקדשים הוא ר' תנא הכי
ה"ל ליפסל מהקדישה הוא [ח] צדי תגירט לפרין מיפסל אל מוס נגמר לא הוי ליסחט עליו במדינה דמומין הרבה פוסלין בבהמה ואין
הצכר נשחט עליהן כדהן (ס' דף מ"א). ואלו שאין שוחטין עליהם לא במקדש ולא במדינה כו' ולהכי תנא פנימת און בצכר שהצכרה
בצכרות לענין ליסחט במדינה: מוצח. שגפם פסול כדליפנן בשחיטת קדשים בצכר קדש קדשים (דף ע"ב). ונחמת עליו אס עולותין
ואס שלמים וגו' וכי עליו איה זוכה אלל בזמן שהוא שם ולא בזמן שהוא חסר והאי עליו בשבילו הוא כלומר כשהוא בחמור:

לחליט עד שצבר הפגם ואין כאן ספק שמה נגע העוקן בסכין: [ט] וכלוקמא (ב) דרישא דסכינא וכשהחולץ ולא הביא
ואפי' לא ישחוט לכתחלה שמה יולך ויביא: עולה יורד. כגון שגפמה פגם גדול והחולץ העוקים במחצות והיא הסכין נעוק שם:
מסוככת פסולה. אפי' דיעבד דמיא לסאסאה ארישט"א זקן השגלים שאיט חלק קד סכין שאין פיה חלק אבל פגם אין לה אשפר"א
בלט"ו: ותפחמם בזה. בשאלו כתיב ומדקמחך בזה ש"מ סכין בוק להם: דמין דלי נקב. לושט מירפרא פשיטא דבעינן בדיקה דהא
זי איכא פגם נקיב: לא חמור ב'. ולא מקרא יליפין לה: בשימשא. טעמים איהם בשמם ורואין בתודה. מ"ד. ליפנא חמרינא הולך ומעמידה
בשמם חודה למעלה ומסחל בליה על סכין ואם יש פגם בסכין יניח רב הוא בלא שחמה נכסה פגם: במעל. אפי' חודה למטה ומוליכה
על פני המוס ונעשה מעט ואם יש פגם עוקן עושה כמין חמין כהליכה ל"א חוקן חודה למעלה ואוחזה בידו בשופע ראשה למטה
ומסיף על חודה בלכבו אס יש פגם ו' טעמים אס ואין ימיוס לילך עד ראשה. לשון מורי: בישרא חלבל. היא בזה לחסוך בשר לפיך
עיקר בדיקה בצכר או בריש לינא או בצכר אכבו אס צכר זה פוגע פגם כן יפגע בו צכר הסיומן אבל בדבר אחר לא היא בדיקה שמה
דבר קשה עובר על פגם קטן ואינו חוגר ו' או דבר שהוא כך יורד מלחי נכנס לתוך פגם קטן אפי' שאין פגם לקלקל הסיומן: אבישרא.
צכר האלכב: ואתלתא רוחתא. בחלמט חודו ובלדדין שמה פגם שובי חודה בליה ונאחו הסיומן בעוקן ונקרע: ישר. יפה עשית: [ב] וכן
אמר רב כהנא. דק לריכה: כל היכא דאמר משמיה דפלוני לא שמיטא ממת אלא מחמיריט שמה שקבלה ממת כי היא ברב אפי' לא
ראה את רבא מעולם כדאמר בעשרה יוחסין (קדושין דף ע"ב): יום שמת רבא על רב אשי: אתלתא רוחתא לא לריבי. ואם יש פגם בליה לא
איכפת לן דאין לירי הסכין ענשינן בסיומן מכיון שחמה חודה על סכין הוא מחמור לכאן ולכאן: שחודרה קודם לליבונה. קודם שחימה הסיומן
בליבונו הוא נחמד בחידוד: הא איכא לרדן. [ח] שנטו בלידי הסכין קודם שחמיר והרי סמיה מרפוט טלדין בה כיון שהושט נקרא
ואפי' ק"ל כרב אחא ורב כהנא ורב אשי וטובה אמוראי דאמרי לרישא אבישרא ומוטפולא ואתלתא רוחתא ואם שכה ולא בוק קודם שחימה
טודק לאחר שחימה: ג' פנימות הן. לשיעור אחר: פנימת עצם בפסח. לעבור עליה בלא דעלם לא חסברו בו: פנימת און בצכר.
להיות בו מוס ליסחט עליו במדינה דהן (בבבב דף נ"ג) פגמה אנו מן הסמוס והיא לשאר מומין של פנימה הנקרים שם וקמייתא נקב:
פנימת מוס בקדשים. נקבות כגון חמאלת וטלמים שיש בהם פנימות שאינן עמוט בצכר וכלאן הם בצכרות (ג' נ"ג) פגם [ח] הובן
בכבוד. או הערוה פגם בית הרחם של נקבה במוקדשין והאילטרך למנקה האל לאשמועינן דאפי' דלא